

Szociális és Családügyi Minisztérium
Gyurkó Szilvia
Gyermekjogi és gyermekvédelmi államtitkár

Ikt.sz.: 108/2026.

Tisztelt Államtitkár Asszony!

Tisztelt Gyurkó Szilvia!

Értjük, és tudomásul vesszük, hogy miért van szükség az újonnan megalakuló kormány részéről az elmúlt évtized vészhelyzeti kormányzása alatt hozott kormányrendeletek törvényerőre emelésének. Hiszen ezzel - az előzetes várakozásainknak megfelelően - az újonnan megalakult kormány legelső lépései között van az, hogy jogtechnikailag biztosítsa a gyermekvédelem, azon belül a javítóintézetek utóbbi időben rendeleti úton előírt működési mechanizmusát. Ugyanakkor, a néhány hónapja működő BVOP-felügyelet tapasztalatait – minden udvariasságot, kölcsönös protokolláris hajbókolást félretéve – objektív módon szükséges szakmai szempontok alapján vizsgálni, pozitív (amennyiben van) és negatív hozadékait elemezni, a konzekvenciákat levonni.

Amennyiben ez átmeneti, szükséges és formai intézkedés, az alábbi kérdések/ajánlások fogalmazódnak meg, melyekre mihamarabbi választ várunk:

1. A javítóintézetek a BVOP irányítása alatt maradnak-e? Avagy meddig tart az átmenet?
2. Amennyiben a javítóintézetek a későbbiekben továbbra is a gyermekvédelem szerves részei lesznek (mint ahogyan ez mindig is volt), aggályosnak tartjuk, hogy a törvényben a BV-parancsnok felel a szakmaiságért is; ez az igazgató (nevelési vezető) hatásköre legyen az átmeneti időszakban is.

- A szakmai alapidokumentumainkat ne alakíthassa a BV kénye-kedve szerint (Minden alapidokumentumunk elkészítését komoly szakmai munka előzte meg; ne legyen „mini börtön” a javítóintézet! Kérjük azonnali hatállyal visszaállítani a 2025. évi saját házirendünket!)
- A munkáltatói jogok gyakorlása sem tartozhat a BV-hoz! (az igazgatói/intézményvezetői státuszt vissza kell állítani)
- A közalkalmazotti jogviszonyt továbbra is fenn kell tartani.

Mindemellett üdvözljük, hogy mára már makropolitikai, társadalmi szinten is elfogadott tény az, amelyről a „végeken”, „lövészárkokban” dolgozó, első vonalbeli tapasztalatokat szerző szociális- és gyermekvédelmi szakemberek évek óta egyre kétségbeesetten jelzést adnak: nagy bajban van a gyermeki társadalom!

Kérjük az újonnan megalakuló kormányt, hogy a következő lépés a szakmai rendszerdiagnosztika legyen, az érdekképviseletekkel, a legmagasabban képzett, s a legtöbb gyakorlattal, tapasztalattal rendelkező elhivatott szakemberek bevonásával! A rendszer diszfunkcióit, a jelenkor gyermekeit és fiataljait érintő új kihívásokkal és negatívan ható jelenségeivel szembeni intézményrendszeri rugalmatlanságot a most is benne dolgozók ismerték, ismerik fel a leginkább. Ezért kérjük az új kormányt, hogy ne csupán akadémiai szinten,

hanem alulról jövő, konstruktív meglátások, javaslatok alapján formálódjon, innoválódjon a szükségszerű változtatás, mely a gyermekvédelem, és akár az ehhez szorosan kötődő más nagy társadalmi alrendszerek – oktatás, egészségügy (benne a gyermek-mentálhigiéniá), családpolitika – szükségszerű reformjait érinti. Az állapotfelmérésnek széles spektrumúnak kell lennie. Érintse a rendszerstruktúra, szakembergárda vizsgálatán túl a kliensek, ellátottak vizsgálatát, elemzését is annak érdekében, hogy a megújítási szándék a lehető legjobban reflektáljon a realitásokhoz.

És végül az érdekképviseltjeink - a javítóintézeteink legkitartóbb dolgozni, nevelni, oktatni akarók - egyre kétségbeesettebb kérését szeretnénk tolmácsolni: legyen mihamarabb vége a mentális és fizikális egészségüket romboló szakmai-és létbizonytalanság állapotának! Szűnjön meg mihamarabb a látszatintézkedések sora. A szakmai iránymutatások, követelmények ellentmondásos korszaka. A meg nem hallgatás, a meg nem értés politikai, „szakmai” kultúrája. A megalázó fizikális/mentális munkafeltételek állapota.

A fentiekből adódó fluktuáció hulláma nem csillapodik. Ne várjuk azt meg, hogy azért kelljen intézményeket bezárni, mert elégtelen lesz a személyi állomány létszáma/képzettséget érintő összetétele! „Csupán a békát lehet úgy lassan megfőzni”, hogy nem ugrik ki az egyre elviselhetetlenebb környezetből. A képzett szakemberek előbb utóbb elérik a tűréshatárukat, és a racionális/érzelmi tengelyen előbb-utóbb az előző felé billen a mérleg. A tömeges pályaelhagyás lehetetlenné teszi majdan a szakmai munka folytonosságát, mert az utánpótlás, a nehéz helyzetben helytállni tudók, szándékozók érkezése egyelőre nem kielégítő, megnyugtató ütemben zajlik.

Történjen mindez a segítségre, támogatásra szoruló gyermekek érdekében!

Az érdemi együttműködés reményében:

Pedagógusok Szakszervezete gyermekvédelmi tagozata nevében



Totyik Tamás
PSZ elnök

Budapest, 2026. május 15.